

Ο Γέρων Χαλκηδόνας εκπρόσωπος του Οικουμενικού Πατριάρχη στους εορτασμούς για την επέτειο του εκχριστιανισμού των Ρως του Κιέβου

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, εκπροσωπήθηκε από τον Σεβ. Μητροπολίτη Γέροντα Χαλκηδόνα κ. Εμμανουήλ, κατά τους εκκλησιαστικούς και εθνικούς εορτασμούς, που πραγματοποιήθηκαν στο [Κίεβο](#), στις 15 Ιουλίου 2024, για την επέτειο από το βάπτισμα του λαού του Κιέβου, με πρωτοβουλία του Ισαποστόλου Βασιλέως Αγίου Βλαδιμήρου το 988.

Στην ομιλία του μετά την πανηγυρική Θ. Λειτουργία, που τελέστηκε

προεξάρχοντος του Μακ. **Μητροπολίτου Κιέβου και πάσης Ουκρανίας κ.κ. Επιφανίου**, ο συλλειτουργήσας Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος είπε τα ακόλουθα:

“Μακαριώτατε Μητροπολίτα Κιέβου καί πάσης Ούκρανίας κύριε Έπιφάνιε,

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατοι άδελφοί άρχιερείς,

Εύλαβέστατοι κληρικοί καί λαέ τοῦ Θεοῦ ήγαπημένε τής μαρτυρικής καί πολυπάθου Ούκρανίας,

Μίαν άκόμη εύκαιρίαν άπετέλεσε καί ή σημερινή Θεία Λειτουργία, ώστε νά έπαναβιώσωμεν τό σωτήριο μήνυμα καί γεγονός τής Οίκονομίας τοῦ έν Τριάδι Θεοῦ πρός όλην τήν κτίσιν αλλά καί νά έπαναβεβαιώσωμεν τήν κοινήν Όρθόδοξον πίστιν καί τούς άκαταλύτους πνευματικούς δεσμούς τής Μητρός Έκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως μετά καί αύτής τής έν Ούκρανία θυγατρός αύτής Έκκλησίας καί τά άδελφικά μεταξύ ύμῶν καί ήμῶν αίσθήματα τιμής καί έν Κυρίῳ άγάπης τῶν ίεραρχῶν άμφοτέρων. Καί εἶναι περισσότερον επίκαιρος ή παρουσία τής έλαχιστότητός μου, τοῦτο μέν ως έκπροσώπου τής Αὔτου Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Άρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως – Νέας Ρώμης καί Οίκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦτο δέ ως ταπεινοῦ Ποιμενάρχου τής Θεοσώστου Έπαρχίας Χαλκηδόνος, μίαν ήμέραν μετά τόν πανηγυρικόν έορτασμόν τής μνήμης τῶν Άγίων καί Θεοφόρων Πατέρων τῶν έν Χαλκηδόνι συνελθόντων.

Η Σύνοδος αύτη τής Χαλκηδόνος, ή Αγία Τετάρτη Οίκουμενική Σύνοδος, έχει από θεολογικής πλευράς τήν καιρίαν καί καταλυτικήν σημασίαν δι' ύμᾶς τούς έν

Οὐκρανία, ὅσον καί διά πάντα Χριστιανόν, καθώς ἐπί τῶν δογμάτων της ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπεκρυστάλλωσεν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τήν Ἀλήθειαν, ὀρθοτόμησε περί τοῦ Σαρκωθέντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ καί ἀπηλλάγη πάσης αἵρετικῆς κακοδοξίας καί ἐπιβουλῆς. Τό δόγμα δέν εἶναι ἀνθρώπινος ἐπινόησις ἢ ἐφεύρεσις. Τό δόγμα τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Ὅροι της, εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ζωή. Εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἡ ὁποία προϋπάρχει τῶν ἀποφάσεων, καί ἀπλῶς οἱ Ἅγιοι Πατέρες τήν ἐβίωσαν πρῶτον καί ἐν συνεχείᾳ τήν κατέγραψαν καί τήν παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς, ὥστε ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ Ἀληθείᾳ νά σωζώμεθα ὑπό τοῦ θείου ἐλέους. Διά τοῦτο καί τά δόγματα, τά καταγραφέντα καί διατυπωθέντα ὑπό τῆς Συνόδου ταύτης, ὅπως καί ὑπό τῶν λοιπῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, σῶζουν, διότι μᾶς διδάσκουν πῶς νά πιστεύωμεν ὀρθῶς, ἐν πνεύματι καί Ἀληθείᾳ, εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Σωτῆρα ἡμῶν. Πᾶσα ἀλλοίωσις τοῦ παραδοθέντος δόγματος δέν ἀναιρεῖ τήν σωτηρίαν μας, ἐπειδή ἀπλῶς δέν ὑπακούομεν εἰς τήν φωνήν τῶν Πατέρων, ἀλλ' ἐπειδή μᾶς ὁδηγεῖ ἔξω τῆς κιβωτοῦ τῆς Ἀληθείας, ἔξω τοῦ Κυριακοῦ Σώματος.

Ὅμως, ἐάν ἡ Χαλκηδών καί ἡ Σύνοδος της εἶναι ἐξάκουστος διά τήν θεολογίαν της, ἄλλο τόσον εἶναι ἐξάκουστος καί διά τό ἱεροκανονικόν της ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίδρασις ἦτο καί εἶναι ἄμεσος εἰς τήν ἱστορίαν καί τῆς Ὑμετέρας Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, Μακαριώτατε! Οἱ δύο Κανόνες της, 9ος καί 17ος, ἔτσι ὅπως τούς ἐβίωνε πρό τῆς Συνόδου αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία, ἔτσι ὅπως τούς ἐθέσπισεν ἐν τῇ ἐπικλήσει τοῦ Παρακλητοῦ καί κυρίως ἔτσι ὅπως καθηγίασε τήν ἐφαρμογήν των ἐν τῇ καθ' ἡμέραν πράξει της αἰῶνες τώρα ἀδιακόπως, ἀπετέλεσαν καί δι' ὑμᾶς πάντας τήν ἀφορμήν τοῦ ἀναβαπτισμοῦ σας, τήν λύσιν διά τήν ἐπιστροφήν σας ἐξ ὀδυνηρῶν παλαιῶν καταστάσεων καί τήν ἀποκατάστασίν σας εἰς τήν ἐνότητα τοῦ Κυριακοῦ Σώματος καί ἄρα τήν σωτηρίαν σας ἐν αὐτῷ. Οἱ δύο οὗτοι Κανόνες, οἱ εὐρισκόμενοι ἐντός πασῶν τῶν Κανονικῶν Συλλογῶν, οἱ ἀποδεκτοί ἐκ Δυσμῶν καί Ἑώας, ἀνεξαρτήτως ἐπὶ μέρους προσωπικῶν ἐρμηνειῶν, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δίδουν εἰς τόν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τήν εὐθύνην νά δέχεται ἐκκληήτους προσφυγὰς ἐκ παντός προσώπου τό ὁποῖον αἰσθάνεται ὅτι διά τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐντός τῶν ὁρίων τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας, ὅπου ἀνήκει, ἀδικεῖται. Διά τῆς κρίσεως, ὅχι πάντοτε εὐμενοῦς, τοῦ Κωνσταντινουπόλεως δίδεται ἡ ὀριστική καί ἀμετάκλητος λύσις καί τό πέρας εἰς τοιαύτας περιπτώσεις. Καί τήν ὀνομάζομεν ἔκκλητον εὐθύνην, διότι εἶναι χρέος καί εὐθύνη νά ἀναλαμβάνη κανεῖς τά τοιαῦτα ζητήματα καί νά ἀπονέμῃ ἐν φόβῳ Θεοῦ καί ἀπροσωπολήπτως τήν δικαιοσύνην ἐπ' αὐτῶν εἰς τυχόν λύπην ἀγαπητῶν κατὰ τά λοιπά ἀδελφῶν. Καί ἐκ τῆς βιωματικῆς ἐρμηνείας τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί συνόλου τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ καθημερινότητι προκύπτει ἡ ὀρθή ἐκκλησιολογία, ἡ ὁποία καί εἶναι ἡ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδράζεται ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία. Ὁρθόν δόγμα μὴ ἐδραζόμενον ἐπὶ τῆς ὑγιοῦς περὶ ἐκκλησιολογίας θεωρίας καί πράξεως στερεῖται τοῦ σωτηρίου πνεύματος καί δέν ἀποδίδει καρπούς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἀκριβῶς διότι ὁ Κύριος ἀπεκάλυψε τήν αἰωνίαν καί ἄχρονον

Ἐκκλησίαν ἐν χρόνῳ καί τόπῳ. Συνεπῶς, ἐορτάζοντες σήμερον τήν μνήμην τοῦ Ἰσαποστόλου Βασιλέως Ἀγίου Βλαδιμήρου, τοῦ πρωτεργάτου τοῦ μεγάλου καί ἱεροῦ ἔργου τοῦ ὑπό τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐκχριστιανισμοῦ ἐνταῦθα, μιμνησκόμεθα μετά συγκινήσεως τοῦ Βαπτίσματος ὑμῶν εἰς τό Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἐν ταυτῷ δέ συμπανηγυρίζομεν πάλιν καί πολλάκις καί ὅλως δικαίως τόν ἀναβαπτισμόν ὑμῶν, ἐπὶ τοῖς μεθεόρτοις τῆς χθεσινῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πατέρων, καί πάλιν ὑπό τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τῆς βαπτισάσης καί ἀναβαπτισάσης, τῆς γεννησάσης καί ἀναγεννησάσης διὰ τῶν μοναδικῶν εὐθυνῶν τοῦ Κωνσταντινουπόλεως τὰ ἐν Οὐκρανίᾳ, ἢ μᾶλλον καί τὰ ἐν Οὐκρανίᾳ, τέκνα της, εἰς τὰ ὁποῖα καί μετά σκέψιν καί προσευχήν ἀπέδωσε καί τό καθεστῶς τῆς Αὐτοκεφαλίας, οὐχί πρὸς ἀπομόνωσιν καί κακῶς νοουμένην αὐτάρκειαν, ἀλλὰ διὰ τήν λειτουργικότεραν ζωὴν καί δραστηριότητα τῆς κατὰ τόπον Ἐκκλησίας ταύτης, ὡς ἄλλωστε ἔπραξε καί κατὰ τό παρελθόν μέ πολλὰς ἀδελφὰς ὑμῶν Ἐκκλησίας. Εἶναι καθῆκον ἰδικόν σας, ἅγιοι ἀδελφοί καί οἱ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν ἰθύνοντες, νά μένητε πάντοτε ἐντροχιασμένοι οὐχί μόνον εἰς τὰ παραδεδομένα ἅγια δόγματα ἀλλὰ συγχρόνως εἰς τήν ὑγιᾶ καί ἀληθῇ ἐκκλησιολογίαν, μακράν νεωτεριστικῶν καί καινοφανῶν προσμίξεων, ὥστε νά κληροδοτήσητε αὐτήν καί εἰς τὰς νεωτέρας γενεάς «διδάσκοντες οὕτω τοὺς ἀνθρώπους», ὥστε νά ὑπάρχη ἡ ἐλπίς καί εἰς τό μέλλον!

Μέ αὐτάς τὰς ὀλίγας ἀλλὰ καρδιακὰς σκέψεις καί τὰ αἰσθήματα ἀδελφικῆς στοργῆς καί ἀγάπης, ἔχω τό προνόμιον καί τήν εὐθύνην νά μεταφέρω σήμερον εἰς Ὑμᾶς, Μακαριώτατε καί ἅγιοι ἀρχιερεῖς, τόν ἐν φιλήματι ἀγίῳ ἀδελφικόν ἀσπασμόν τοῦ Παναγιωτάτου καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, τοῦ ἀληθινοῦ καί κοινοῦ μας Εὐεργέτου, τὰ συγχαρητήριά Του διὰ τήν σημερινήν

ἐπέτειον ὑμῶν, τὴν Πατρικὴν εὐχὴν καὶ τὴν Πατριαρχικὴν εὐλογίαν Του πρὸς κλῆρον καὶ λαόν καὶ πρὸς ὅλην τὴν καθ' Οὐκρανίαν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ὁλοθέρμους τῶν προσευχῶν Του διὰ εἰρήνην εἰς τὴν περιοχὴν σας, εἰρήνην ὅμως ἐν ἀληθείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, ὑπὲρ τῆς ὁποίας καὶ ὑπὲρ τῶν βωμῶν καὶ ἐστιῶν δίδουν

